

ností podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř., jemu v tomto směru vytýkanou. Bylo tudíž již z těchto úvah vyhověti zmateční stížnosti a zrušiti rozsudek, aniž bylo s tohoto právního hlediska potřebí pouštěti se do rozboru uplatňovaných formálních důvodů zmatečnosti. Ježto však pro nedostatek potřebných skutkových zjištění nelze ve věci samé rozhodnouti, bylo věc vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2435.

Budovy a místnosti jinak každému přístupné, tedy i hostinské, používají ochrany §u 83 tr. zák. proti vstoupení, jež se děje za účelem, přičím se určení budovy nebo místnosti s porušením domácího míru, a vstup do takové místnosti naplňuje pojem vniknutí po rozumu druhé věty §u 83 tr. zák., stal-li se proti jakkoli projevené neb i jen pachateli (právě vzhledem k účelu vstupu) předpokládané vůli oprávněného, pokud by tato ovšem neodporovala zákonným povinnostem hostinského nebo povinnostem jinými závaznými předpisy mu uloženým.

Stačí, že násilí ve smyslu §u 83 tr. zák. bylo vykonáno třeba i jiným spolupachatelem, než, o nějž jde. Za vykonané násilí zodpovídají všichni, kdož do místnosti společně vnikli v úmyslu, by se tam dopustili násilí, pokud se týče ti, kdož zahrnuli ve svůj úmysl a vůli i případ, že tam násilí spácháno bude, předpokládajíc, že násilí to bylo spácháno někým z těch, kteří společně s úmyslem tím vnikli, a že při něm vědomě spolupůsobili, nedávše na jevo svého nesouhlasu.

V subjektivním směru stačí, když pachatel si byl vědom, že s více lidmi sebranými vniká do domu nebo bytu proti zřejmě projevené neb aspoň podle okolností předpokládané vůli oprávněného, a když pachatel měl úmysl a vůli násilí spáchatí pokud se týče aspoň se spácháním násilí byl srozuměn, a bylo-li pak spácháno násilí na lidech domácích nebo na majetku, při čemž pro pojem spolupachatelství, o nějž tu jde, není třeba zvláštní předběžné úmluvy nebo jinakého výslovného srozumění, nýbrž stačí vědomé spolupůsobení jednajících osob za tímtež účelem, vědomost jednoho o spolupůsobení druhého k témuž účelu při vstupu do cizího domu nebo příbytku.

(Rozh. ze dne 28. června 1926, Zm I 35/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. prosince 1925, jímž byl obžalovaný Jaroslav K. uznán vinným přestupkem podle §u 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., obžalovaní Jaromír P., Otto J. a Rudolfína R-ová pak podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni byli z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém obsahu jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti napadenému rozsudku, jímž byli obžalováni Jaromír P., Otto J. a Rudolffina R-ová sprostěni z obžaloby pro zločin podle §u 83 tr. zák. a Jaroslav K. uznán vinným pouze přestupkem §u 1 zákona o útisku, důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Po stránce formální (čís. 5 §u 281 tr. ř.) vytýká, že si rozsudek odporuje, když vzal za prokázáno, že se obžalovaní mezi sebou předem umluvili, že zajdou do restaurace »Deutsches Haus«, a že Jaroslav K., vešel s Jaromírem P-ou do zadnější místnosti, přistoupil ke stolu studentů, vyzval je, by odložili čapky a spolkové barvy, a že když ho neuposlechli, otočil se a zvolal: »hoši, pojd'te«, načez přišlo asi 15 mladíků, kteří se pokoušeli strhnouti čapky i stuhy — měl prý také dospěti ku přesvědčení, že se obžalovaní předem umluvili, že vykonají násilí na hostech německého domu, poněvadž prý zjištěné v rozsudku okolnosti, zejména, že ostatní účastníci na pouhé zvolání Jaroslava K-a »hoši pojd'te« ihned obklopili stůl německých studentů a pokusili se jim strhnouti čapky a stuhy, nepřipouštějí jiného výkladu, než že šlo o podnik předem smluvený. Na první pohled jest zřejmo, že tu zmateční stížnost nedoličuje výtky vnitřního rozporu rozsudku, o němž by se mohlo mluvit jen tenkrát, kdyby soud současně zjišťoval skutečnosti, které se vzájemně vylučují a logicky vedle sebe nemohou obstáti, čehož tu není a stížnost ani sama to netvrdí, nýbrž v podstatě vytýká, že soud nesprávně hodnotil skutečné nebo domnělé výsledky provedeného řízení, uplatňujíc tak jako vadu rozsudku nesprávné hodnocení provedených důkazů, které neopodstatňuje žádného z důvodů zmatečnosti v §u 281 tr. ř. výčetmo uvedených. Měla-li zmateční stížnost na mysli výtku neúplnosti rozsudku v tom směru, že soud nepřihlížel »k rychlému spádu děje, odehravšího se v zadní místnosti« jak jest výše vylíčen, byla by i tato výtka neodůvodněna, poněvadž soud vzal v úvahu i tyto okolnosti a přes to nedospěl ku přesvědčení, že obžalovaní vešli do restaurace »v napřed smluveném úmyslu, by tam vykonali násilí«, nýbrž že teprve později došlo k výstupu mezi K-em a německými studenty, při čemž rozsudek sice připouští, že výzva K-ova »hoši pojd'te« by nasvědčovala tomu, že K. chtěl vykonati násilí, ale nevylučuje, že pronesl slova ta, když se viděl ohrožena přesilou německých hostů.

Rozboru hmotněprávních výtek zmateční stížnosti dlužno předeslati úvahu, zda hostince, pokud se týče hostinské místnosti mohou býti předmětem ochrany míru domovního podle druhé věty §u 83 tr. zák. a zda lze tu mluvit o vniknutí do cizího domu nebo příbytku. K oběma otázkám jest přisvědčiti. Také budovy a místnosti jinak každému přístupné, tedy i hostinské, požívají ochrany onoho ustanovení zákona proti vstoupení, jež se děje za účelem, přičicím se určení budovy nebo místnosti s porušením míru domovního, a vstup do takové místnosti naplňuje pojem vniknutí po rozumu druhé věty §u 83 tr. zák., stal-li se proti jakkoli projevené, neb i jen pachateli (právě vzhledem k účelu vstupu) předpokládané vůli oprávněného, pokud by tato ovšem neodporovala zákonným povinnostem hostinského nebo povinnostem jinými závaznými předpisy

mu uloženým. Zmateční stížnosti státního zastupitelství nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska hmotněprávního zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá, že první soud posoudil věc právně mylně ve dvojím směru. Nalézací soud předně pochybil potud, že mylně vykládá požadavek §u 83 tr. zák., by »vykonáno bylo násilí«, máje za to, že jest potřebí, by obžalovaní osobně spáchali násilí, neboť rozsudek uvádí, že nebylo prokázáno, že by ten neb onen z obžalovaných byli vykonali na německých hostech restaurace násilí (poranění Dra. G-a a stržení stuhy Františku K-ovi). Podle znění zákona i podle ustálené judikatury není však potřebí, by násilí vykonali právě obžalovaní, stačí, že násilí bylo v místnosti, do níž vniknuto, vykonáno, třeba i jiným spolupachatelem. Za vykonané násilí odpovídají všichni, kdož do místnosti společně vnikli v úmyslu, by se tam dopustili násilí, pokud se týče ti, kdož zahrnuli ve svůj úmysl a vůli i případ, že tam násilí spácháno bude, předpokládajíc, že násilí to bylo spácháno někým z těch, kdož společně s úmyslem tím vnikli, a že při něm vědomě spolupůsobili, nedávše na jevo svého nesouhlasu.

Nalézací soud pochybil však i potud, že po subjektivní stránce mylně vyloučil zlý úmysl obžalovaných, potřebný ke skutkové podstatě zločinu podle druhé věty §u 83 tr. zák., prohlásiv, že nebylo prokázáno, že obžalovaní vešli do restaurační místnosti »Deutsches Haus« v úmyslu, jaký předpokládá § 83 tr. zák., totiž v napřed smluveném úmyslu, by tam vykonali násilí na hostech, jako lidech domácích. Tu přehlíží rozsudek, že stačí, když pachatel si byl vědom, že s více lidmi sebranými vniká do domu nebo bytu proti zřejmě projevené neb aspoň podle okolností předpokládané vůli oprávněného a když pachatel měl úmysl a vůli násilí spáchati, pokud se týče aspoň po případě se spácháním násilí byl srozuměn, a bylo-li pak spácháno násilí na lidech domácích nebo na majetku, při čemž pro pojem více sebraných lidí (pro pojem spolupachatelství), o něž tu jde, není třeba zvláštní předběžné úmluvy neb jinakého výslovného srozumění, nýbrž stačí vědomé spolupůsobení jednajících osob za týmž účelem, vědomost jednoho o spolupůsobení druhého k témuž účelu při vstupu do cizího domu nebo příbytku. Poněvadž tedy nalézací soud vyloučil objektivní i subjektivní skutkovou podstatu zločinu podle druhé věty §u 83 tr. zák. nesprávným výkladem zákona, zejména nesprávným výkladem pojmu násilí, spolupachatelství a zlého úmyslu, potřebného k onomu zločinu, zavinil tím zmatečnost rozsudku podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Ježto však na druhé straně neučinil potřebných zjištění, nutných k posouzení otázky, zda jsou tu skutkové předpoklady: 1. vniknutí do cizího domu nebo bytu, t. j. vědomí pachatelů, že, vcházejíce ve zjištěném úmyslu do restaurace »Deutsches Haus«, činí tak proti předpokládané právně respektovatelné vůli majitele nebo nájemce, 2. spolupachatelství v subjektivním směru, t. j. vědomí všech spoluobžalovaných, že spolupůsobil k dosažení společného cíle, byť i bez předchozího dorozumění, 3. zodpovědnosti za násilí vykonané jinými, t. j. projevu vůle, učiněného výslovně, nebo mlčky chováním se obžalovaných v tom směru, že se stotožňují s páchaným násilím, zda spolupůsobili svou přítomností nebo jinakou účastí při činu vědomě k dosažení společného cíle, t. j. vykonání násilí na lidech domácích nebo majetku, či

zda byla jich přítomnost v zadní části místnosti skutečně jen nahodilou, jak tvrdí o sobě obžalovaná R-ová, — nelze rozhodnouti ve věci samé; bylo tudíž rozsudek zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. Dojde-li nalézací soud, vycházející ze zásad tuto naznačených, k závěru, že jednání obžalovaných, jak bude přesně zjištěno, nenaplnuje skutkové podstaty zločinu podle druhé věty §u 83 tr. zák., bude mu o skutku obžalovaných uvažovati též s hlediska §u 98 tr. zák., případně §u 1 zákona o útisku, pokud se týče spoluviny na těchto trestných činech.

Čís. 2436.

Telegrafy (zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924).

Přechováváním podle druhého odst. §u 3 zákona jest rozuměti všechny případy, kde fysická nebo právnická osoba má u sebe radio-telefonní zařízení; nezáleží na podnětu a účelu, z jakého k tomu došlo, ani na době, po kterou se tak děje.

Přemístění stanice, jež má trvati déle než dva měsíce, jest hlásiti před skutečným jejím přemístěním (§ 2 odstavec šestý vlád. nař. ze dne 16. dubna 1925, čís. 82 sb. z. a n.).

Pojem »míti u sebe« v §u 2 (2) zákona jest širším než držba a znamená skutečný stav, záležející v tom, že někdo radiotelefonní stanici u sebe má (chová); nevyžaduje se, by přechovávatel vyvíjel nějakou další aktivní činnost, směřující proti zákonu.

Pokud vyvíňuje (§ 2 e) tr. zák.) omyl ohledně přechovávající osoby.

(Rozh. ze dne 2. července 1926, Zm I 192/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 10. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 24. odst. prvý zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, zrušil však podle §u 362 čís. 3 tr. ř. z moci úřední rozsudek nalézacího soudu a věc vrátil k novému projednání a rozsouzení do první stolice.

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti podle čís. 10 §u 281 tr. ř., — v pravdě čís. 9 a), poněvadž se domáhá sprostění obžalovaného z obžaloby, — jest bezdůvodná. Podle §u 1 zák. o radiotelegrafech vyžaduje se ku přechovávání radiotelefonního zařízení zvláštního povolení, jež podle druhého odstavce tohoto §u je ryze osobním. Přechováváním je podle druhého odstavce §u 3 rozuměti všechny případy, kde osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelefonní, a proto stačí, že někdo radiotelefonní zařízení vůbec u sebe má, aniž záleží na podnětu a účelu, z jakého k tomu došlo a aniž se jde na dobu, po kterou se tak děje. Postačí určitý, třeba i krátkou dobu trvající stav. Obžalovaný onoho zákonem